

Liha tunkee ihosta läpi

Kuvataiteilija Jukka Korkeilan käyttämä kuvakieli ravistelee. Korkeilan teokset ovat syvästi inhimillisiä, omakohtaiseen kokemukseen perustuvia. Teosten teemoja ovat identiteetti, ruumiillisuus, seksuaalisuus ja tilallisuus.

Jukka Korkeila huomasi lahjakkuutensa piirtämiseen vasta lukion jälkeen. Hän haki Teknillisen korkeakoulun arkkitehtiosastolle, jonne hän pääsikin toisella yrittämällä 19-vuotiaana 1988. Arkkitehtiosastolla hän kokeili ensimmäisen kerran maalaamista akryyliväreillä. Sitä ennen hän oli piirtänyt tai maalannut vesiväreillä. Lahjakkuus alkoi avautua siinä määrin, että hän haki Kuvataideakatemiaan keväällä 1990.

– Tuolloin en ollut vielä kypsä Kuvataideakatemiaan, joten jatkoin opintojani Taideteollisen korkeakoulun sisustus- ja huonekalulinjalla ja perehdyin omaaloitteisesti maalaamisen saloihin, Korkeila sanoo.

Korkeila pääsi Kuvataideakatemiaan 1992, josta hän valmistui 1997. Kouluaikana hän teki koko ajan itsenäistä taiteellista työtä eikä tuntenut olevansa varsinaisesti koulussa.

– Kuvataideakatemia oli eräänlainen viiden vuoden apuraha taiteilijuuteen. Ehkä tärkein koulun opetus oli, että se sosiaalisti kollegoihin ja aikalaisiin, vihki

sisään taiteen maailmaan.

Korkeila huomauttaa, että meiltä usein unohtuu, että taide tapahtuu ihmisten välillä. Hän korostaa, että kunkin taiteilijan on itse löydettävä omat sisältönsä, niitä ei voi opettaa.

– Koen Kuvataideakatemiaan jälkikäteen eräänlaisena kehyksenä, joka mahdollisti kasvamisen taiteilijana. Opettajat vaihtuivat puolen vuoden välein, mikä antoi erittäin monipuolisen kuvan kuvataiteen kentästä.

Ensimmäinen julkinen esiintyminen taiteilijana Korkeilalla oli 1997 Kuvataideakatemiaan galleriassa. Näyttely sai hyvää palautetta ja paljon julkisuutta mediassa.

– Olin sikäli onnellisessa asemassa, että näyttelyni osui laajemminkin ekspressiivisen maalauksen uuteen tulemiseen, mikä antoi tuulta myös oman taiteeni purjeisiin.

Kuvataideakatemiaan jälkeiset pari vuotta olivat merkittävä Korkeilan elämässä. Hän lähti jatkamaan opintojaan Berliiniin taidekorkeakouluun 1997, ja pari

vuotta myöhemmin hänet valittiin Vuoden nuoreksi taiteilijaksi.

Helmiä ja herneitä

Taiteilijana toimimista Korkeila pitää yksinäisyyteen tuomittuna vapaaehtoisena vankilana, joka voidaan nähdä myös tuomiona ja eräänlaisena sisäisenä pakkona. Monista muista taiteilijoista poiketen hän korostaa kuitenkin myös työn iloa.

– Maalausten tekeminen ei saa olla pelkästään tuskaa. Minulle myös tekemisen ilo on työssä kantava voima. Jos ilo katoaa työstä, niin silloin mennään metsään.

Korkeilan mukaan kriisi on prosessi, johon kukaan ei halua mennä mutta joka on osa luomisen prosessia. Se on muutosvoima, joka saa asioita liikkeelle. Ilman kriisiä kaikki olisi staattista, ennalta arvatavaa.

– Kriisissä maalaukseen tulee esteitä, joita ei voi ylittää tai kiertää. Silloin on hyvä siirtyä välillä piirtämiseen, joka avaa maalaukseen liittyviä rakenteellisia ongelmia ja määrittää väriä uudelleen.

Jukka Korkeila

- Syntynyt vuonna 1968 Hämeenlinnassa
- Asuu ja työskentelee Helsingissä ja Berliinissä
- Ensimmäinen yksityisnäyttely: One Man Show, Kuvataideakatemia galleria, Helsinki, 1977
- Opiskellut Teknillinen korkeakoulun arkkitehtiosastolla 1988–1990, Taideteollinen korkeakoulun sisustus- ja huonekalusuunnittelun laitoksella 1990–1992, Kuvataideakatemia maalaustaiteen laitoksella 1992–2002, Hochschule der Kunst Berlin 1997–1998
- Kuvataiteen tutkinto 1996, kuvataiteen maisteri 2002
- Vuoden Nuori Taitelija yhdessä Janne Kaitalan ja Janne Räisäsen kanssa 1999
- Suomen taideyhdistys, William Thuring -nimikkopalkinto 2009
- Opettanut taidealan oppilaitoksissa Pohjoismaissa

Korkeilan mukaan läheskään kaikki taide ei ole helmien yhtenäistä kirjoa, vaan mukana on aina myös herneitä, koska epäonnistuminen on osa taiteen sykliä. Hän kokee, että taiteilijan tehtävänä on avata katsojalle ovi. On katsojasta kiinni, käyttääkö hän ovea vai ei. Oman ovensa takana Korkeilalla on usein jokin poliittinen viesti. Hänelle henkilökohtainen on poliittista.

– Kävin lävitse pari vuotta sitten henkilökohtaisen murroksen, joka alkaa nyt tulla ulos taiteeni kautta. Asioiden julkitulo taiteen kautta liittyy henkilökohtaiseen pakkoon. Tässä suhteessa minulla ei ole muita vaihtoehtoja kuin taide.

Asema yhteiskunnassa

Taiteilijana Korkeila kokee toiseutta ja ulkopuolisuutta. Toiseus määrittää olemista ja sen kautta myös taidetta. Ulkopuolisuus perustuu henkilökohtaiseen itsensä asemointiin ja osallistumiseen erilaisiin vähemmistöihin.

– Sanat kuten homo, viittä vaille ortodoksi, leski, taiteilija, mieluummin henkisyys kuin materialismi ja niin edelleen määrittävät olemistani. Ne ovat asioita, jotka erilaisina pitoisuuksina suodattuvat taiteellisiin sisältöihini.

Korkeila käsittelee taiteessaan laajoja teemoja, kuten mitä on olla mies tässä kulttuurissa.

– Aikamme on vahvasti sukupuolittunut ja sukupuolet on polarisoitu. Miehenä oleminen on subjektiivinen kokemus, jota olen itse muokkaamassa. Määrittelen siis itse sukupuolittuneisuuteni rajoja, mutta muut tulkitsevat merkit tahtomallaan tavalla.

Yhteiskunnallisesti taide ei kuulu Korkeilan mukaan jatkuvan kasvun kehälle, vaan se on pikemminkin pienten ihmisten muodostama vastavoima.

– Kuva tekevä taiteilija kohtaa protestanttisen puhdistuksen piilovihan. Taide ei kuulu tähän yhteiskuntaan muuten kuin eriytettyinä hermeettisinä soluihin. Taidetta ei löydy sieltä, missä ihmiset

liikkuvat, toisin sanoen moottoriteiltä tai Prismen käytäviltä. Toisaalta julkinen taide ja julkiset monumentit eivät täytä vapaan taiteen kriteerejä eikä taide toteudu niissä.

Laajenevat installaatiot

Jukka Korkeilan siirtyminen maalauksista myös seinämaalauksiin ja installaatioihin tapahtui vuonna 2001 Milanossa. Tila oli aineellistunut hänelle jo opintojen aikana ennen maalausta, kun hän opiskeli Taide-teollisessa korkeakoulussa.

– Voidaan sanoa, että suhteeni tilaan oli valmiina jo ennen maalausta.

Viime vuosina Korkeilan tilallisuus on laajentunut myös gallerioiden ulkopuolelle. Esimerkiksi Rovaniemellä näyttely levisi julisteina eri puolille kaupunkia. Tällä hän halusi pohtia, mitä tapahtuu, kun ihminen kohtaa kadulla taidetta, josta puuttuu perinteinen taiteen esittämisen konteksti.

– Kaupunkitilan haltuunotto on osoittanut, että kaduilla vallitsee viidakon lait. Jos juliste ei miellytä kulkijaa, niin se tulee revityksi alas välittömästi. Tämä vahvistaa ainakin sen, että taide on vuorovaikutteinen prosessi. Lisäksi kadulla taide kohtaa ihmisiä, jotka eivät ehkä koskaan hakeudu gallerioihin.

Ismit ovat kadonneet

Korkeilan mukaan taiteen kentässä on juuri nyt tapahtumassa murros. Esiin on nousemassa nuoren polven konkretistien ja abstraktien maalareiden sukupolvi.

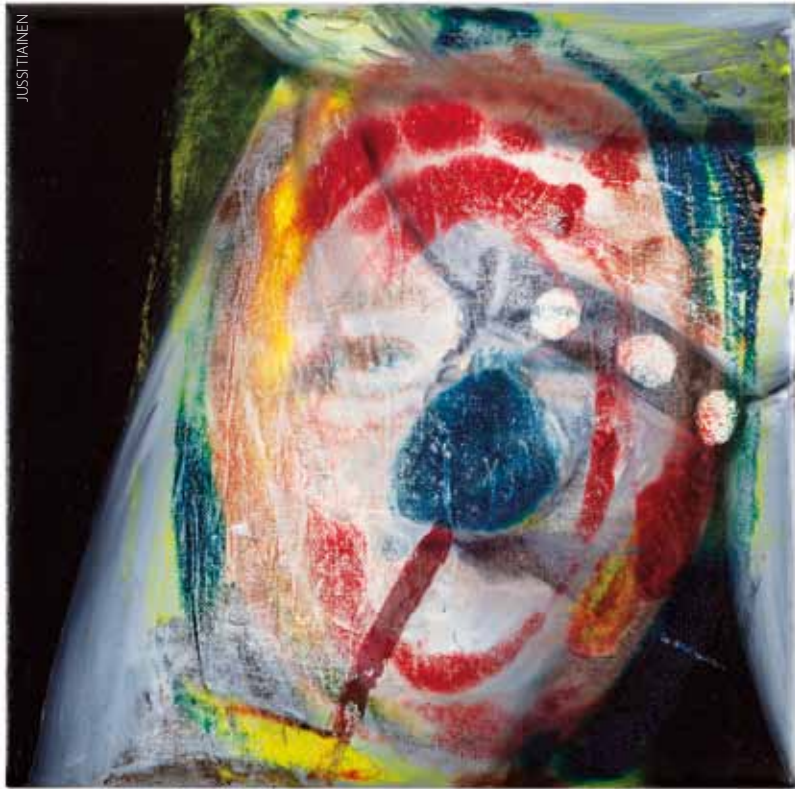
– Nykyaikainen kenttä on hyvin moniarvoinen. Asiat ovat subjektiivisia, ne rakentuvat subjektien kautta. Tässä mielessä tämän päivän taide on yksilöllistynyt, laajat ismit ovat kadonneet ja jokaiselle on omat pikku isminsä. Toisaalta tämä mahdollistaa monien asioiden elämisen rinnakkain.

Tällä vuosituhanella taidemessujen merkitys on kasvanut. Yksistään Berliinissä on puolentuhatta galleriaa ja galleriatoiminta on merkittävä osa kaupungin taloutta. Talouden merkityksen kasvu nä-

kyt muun muassa siten, että taide saa en-
tistä enemmän palstatilaa talousuutisten
sivuilla. Myös liikemiestaiteilijat ovat tul-
leet mukaan taiteen agendalle.

– Kuvataide on yksi pieni ruutu visuaalisuuden globaalissa meressä. Itse puhun asioista, jotka ovat tärkeitä minulle itselleni. Uskon itse siihen, mitä teen, vaikka se olisikin yhteiskunnallisesti tehotonta. Toisaalta minua ilahduttaa uusi yhteisöllisyys, joka tuli internetin myötä. Netti on täynnä pienen pieniä yhteisöjä, jotka ovat hajallaan eri puolilla maailmaa, Korkeila pohtii. ●

1.

JUSSITAINEN

2.

JUSSITAINEN

1. **Kahden maailman välissä**
Öljy kankaalle, 30 x 30 cm, yksityiskokoelma, 2011.

2. **Minä en kuulu vain itselleni**
Installaatio, Kalhama & Piippo Contemporary, Helsinki, 2011.

3. **What is indestructible, inviolable and immortal? PS. We all have it.**
Offset-paperille, 594 x 841 mm, juliste kadulla Belgradissa osana October Salon -näyttelyä, Belgrad, Serbia, 2012.

3.